

3 Mesterværker i samlingen – Forår 2025 – Glyptotek AUGUSTE RODIN

Rodin og bryggeren

Rodins forhold til den danske brygger og kunstmæcen Carl Jacobsen (1842-1914) var både professionelt og dramatisk. Carl Jacobsen, der grundlagde Ny Carlsberg Glyptotek i København, var en af de største kunstsamlinger i sin tid og en vigtig støtte for Rodin – men deres samarbejde var også præget af konflikter.

I 1900 oplevede Jacobsen en stor udstilling af Rodins værker i Paris, hvilket begejstrede ham så meget, at han samme år bestilte syv skulpturer direkte fra kunstneren. Denne korrespondance mellem de to blev anset for tabt i mange år, men dukkede op igen i december 2015 og er nu blevet offentliggjort samlet.

<https://brevarkivet.ny-carlsbergfondet.dk/soeg?from=&language=&q=&recipient=Auguste+Rodin&sender=Carl+Jacobsen&until=>

Et eksempel på deres brevveksling viser Jacobsens respekt for Rodins kunstneriske integritet. I et brev undskylder Jacobsen for at anmode om en kopi af skulpturen "Evig Forår" identisk med originalen og udtrykker forståelse for, at det måske ikke er så interessant for Rodin at genskabe det samme værk flere gange:

"Jeg forstår godt, at det ikke er så morsomt for Dem at skulle skabe det samme værk flere gange, og jeg er Dem meget taknemmelig for, at vi har kunnet overtale Dem til at gøre det. (.....) Jeg håber til gengæld, at det vil glæde Dem at vide, at disse værker vil blive samlet til et lille Rodin-museum, der bliver ret enestående." skriver Carl Jacobsen d. 6. august 1907. Et brev fra Rodin til den danske mæcen året før slutter: "P.S. historien gentager sig, Medici'erne er tilbage og bor i vore dage i København." Brevvekslingen giver et unikt indblik i forholdet mellem en af Danmarks mest betydningsfulde kunstmæcener og en af Frankrigs største billedhuggere. Carl Jacobsen var en passioneret kunstsamler og elskede især skulpturer. Han blev hurtigt fascineret af Rodins banebrydende stil og bestilte flere værker fra ham til Glyptoteket. Dog var de to mænd meget forskellige:

3 Mesterværker i samlingen – Forår 2025 – Glyptotek AUGUSTE RODIN

Rodin var en kunstnerisk rebel – han skabte dramatiske, ekspressive værker, der ofte gik imod akademiske traditioner. Jacobsen var en klassisk idealist – han elskede skønhed og perfektion og ønskede, at kunsten skulle være harmonisk og forståelig. Deres forskellige syn på kunst førte til en række uoverensstemmelser.

Konflikten om "Danaïden"

Et af deres første sammenstød kom med bestillingen af skulpturen Danaïden (1889), en kvindefigur fra den græske mytologi.

Jacobsen havde forventet en stolt, stående kvinde i klassisk stil, men Rodin leverede i stedet en kropsløs, liggende figur, hvor kvinden nærmest smelter sammen med stenen – et symbol på sorg og evig straf.

Jacobsen blev rasende og følte sig snydt, men endte alligevel med at beholde skulpturen, som i dag kan ses på Glyptoteket.

Auguste Rodin (1840–1917) var en af de mest betydningsfulde billedhuggere i moderne kunsthistorie. Han brød med de akademiske traditioner og skabte skulpturer, der var præget af bevægelse, følelse og en stærk fornemmelse af det ufuldendte.

3 Mesterværker i samlingen – Forår 2025 – Glyptotek AUGUSTE RODIN

Rodins liv og karriere

Auguste Rodin blev født i 1840 i Paris i en fattig familie i Paris. Hans far var politibetjent, og familien havde hverken penge eller forbindelser til kunstverdenen. Som barn var han genert, nærsynet og havde svært ved at lære, hvilket gjorde, at han klarede sig dårligt i skolen. Han fandt dog trøst i at tegne og modellere, hvilket hurtigt blev hans store passion. Han blev en af de mest betydningsfulde billedhuggere i moderne kunsthistorie. Han viste tidligt talent for skulptur, men blev gentagne gange afvist af kunstakademiet, hvilket tvang ham til at finde sin egen vej. Efter at have arbejdet som håndværker og assisteret andre kunstnere fik han sit store gennembrud med værket *Bronzealderen* i 1877, der skabte kontrovers, fordi skulpturen var så livagtigt, at mange troede, det var skabt ud fra en direkte afstøbning af en levende model.

Rodins mest kendte værker omfatter *Helvedesporten*, et enormt projekt inspireret af Dantes *Inferno*, som han arbejdede på i årtier, og hvorfra figurer som *Tænkeren* og *Kysset* senere blev selvstændige skulpturer. Han revolutionerede skulpturkunsten ved at bryde med de akademiske idealer og i stedet fremhæve bevægelse, rå emotioner og ufuldstændige former, hvilket gjorde hans værker levende og intense.

I løbet af sin karriere opnåede han international anerkendelse og fik bestillinger fra store samlere og institutioner verden over. Rodin døde i 1917, men efterlod sig en arv, der har inspireret generationer af kunstnere, og hans værker kan i dag opleves på museer over hele verden, særligt i Musée Rodin i Paris.

Auguste Rodins privatliv var præget af både passion og turbulens. Han levede i mange år sammen med Rose Beuret, en syerske han mødte i sin ungdom, og som forblev en trofast støtte gennem hele hans liv, trods hans mange affærer. De fik

en søn sammen, men forholdet var ofte præget af Rodins optagethed af sin kunst og hans intense relationer til andre kvinder. Først i 1917, kort før deres død, blev de officielt gift.

En af de mest betydningsfulde personer i Rodins liv var Camille Claudel, en talentfuld billedhugger, der både var hans elev, muse og elsker. Deres forhold var intenst og stormfuldt, præget af dyb kunstnerisk beundring, men også jalousi og magtkampe. Claudel kæmpede for at blive anerkendt på egne præmisser, men efter deres brud gled hun længere ud i isolation og tilbragte sine sidste år på en sindssygeanstalt.

Rodin var en lidenskabelig og karismatisk mand, som omgav sig med intellektuelle og kunstnere, herunder forfattere som Rainer Maria Rilke, der beundrede hans dedikation til sit arbejde. På trods af sin succes og sociale status holdt han sig ofte tilbage fra det etablerede borgerskab og forblev loyal over for sine egne kunstneriske idealer. Da han døde i 1917, kun få måneder efter Rose Beuret, efterlod han sig en imponerende arv, både kunstnerisk og personligt, der fortsat fascinerer og inspirerer.

3 Mesterværker i samlingen – Forår 2025 – Glyptotek AUGUSTE RODIN

Sjove og skøre historier om Rodin

Rodin og "snydeskandalen" - Da Rodin udstillede Bronzealderen i 1877, var den så realistisk, at folk nægtede at tro, at han havde skabt den med egne hænder. Kritikerne beskyldte ham for at have taget en rigtig mand og dækket ham i gips for at lave en afstøbning – noget, der var forbudt i akademisk skulpturkunst.

For at bevise sin uskyld måtte han fremvise adskillige skitser og fotografier af modellen og sin arbejdsproces. Først da blev skulpturen anerkendt som et mesterværk.

Rodin og hans afhuggede hoveder

Rodin elskede at eksperimentere og kunne finde på at skære hovedet af en færdig skulptur, bare for at se, hvordan det ville ændre værkets udtryk. Han ville nogle gange smelte dele af sine egne skulpturer eller lade dem stå halvfærdige, hvilket blev en del af hans kunstneriske signatur.

Hans værksted var fyldt med afhuggede hoveder, hænder og halvfærdige figurer, hvilket gjorde det til en blanding af et kunstnerisk kaos og et surrealistisk laboratorium.

Rodin og hans bizzarre besættelse af hænder

Rodin mente, at hænder kunne udtrykke følelser lige så kraftfuldt som ansigter. Han lavede utallige studier af hænder og havde endda et værk kaldet Guds hånd, hvor en kæmpe hånd holder en menneskelig figur.

Nogle af hans værker bestod kun af hænder, som om de var levende væsner med deres egne historier at fortælle. I sine sidste år blev Rodin en berømmethed, men han trak sig mere og mere tilbage. Han donerede hele sin samling til den franske stat i 1916, hvilket blev grundlaget for Musée Rodin i Paris. Han døde i november 1917, kun få måneder efter sin kone Rose. Det siges, at han til det sidste fortsatte med at arbejde på sine skulpturer, selv når hans helbred svigtede.

3 Mesterværker i samlingen – Forår 2025 – Glyptotek AUGUSTE RODIN

VÆRKER

Kysset (Le Baiser, 1882)

Kysset er en sensuel skulptur af et elskende par i en intens omfavelse. Figuren forestiller Paolo og Francesca, en tragisk duo fra Dantes *Den Guddommelige Komedie*, der blev dræbt for deres forbudte kærlighed.

Stil og teknik

Skulpturen er klassisk i sin skønhed, men moderne i sin følelsesmæssige kraft. Glatte, polerede overflader understreger kroppens former og den intime forbindelse. Figuren er fanget i øjeblikket, men til forskel fra *Tænkeren* og *Borgerne fra Calais* er der ingen smerteller dramatik – kun ren passion.

Fortolkning Skulpturen kan ses som en hyldest til kærlighedens kraft, men også dens farlighed, da Paolo og

Francesca døde for deres lidenskab. Nogle har set værket som et symbol på den kunstneriske skabelsesproces – to elementer, der smelter sammen til en helhed.

Paolo og Francesca (Inferno, Canto V)

I Helvedes anden cirkel møder Dante og Vergil de lystige, som for evigt bliver kastet rundt af en kraftig storm, ligesom de i livet lod deres lidenskab styre over fornuften. Her møder Dante blandt andet skyggerne af Francesca di Rimini og hendes elsker Paolo Malatesta, der var lillebror til hendes mand, Giovanni Malatesta af Rimini, som myrdede dem begge i et jaloux raseri. Episoden med Paolo og Francesca er måske den mest berømte tragiske kærlighedshistorie i hele *Den Guddommelige Komedie*, og den tjener ikke kun som en advarsel, men giver også Dante mulighed for at mindes Francesca langt ud over hendes egen levetid ved at lade hende fortælle sin historie.

Da Dante genkendte parret, var han allerede blevet rørt af »sorg og medlidenhed«. Da han havde hørt Francescas fulde beretning, var han så grebet af deres tragedie, at han besvime og faldt til jorden, »ligesom en død krop falder«.

Når Francesca fortæller sin triste historie, afslører hun, at hendes første overtrædelse af Paolo fandt sted, da de to læste historien om Sir Lancelots første forbudte kys med kong Arthurs dronning Guinevere. På den måde refererer Francesca til en rig tradition for hofromantisk litteratur, som Dante kendte og beundrede, og en bog, der på chokerende vis fungerer som ansporing til lystfuld adfærd.

Om Dante Alighieri: Dante Alighieri (1265-1321) og *Den Guddommelige Komedie*

I middelalderen var helvede en reel forestilling, og Dante giver os et levende billede af de værste pinsler, man dengang kunne forestille sig. *Den Guddommelige Komedie* er blevet synonym med hans navn og er det eneste af hans værker, der stadig læses bredt. Alligevel er værket så komplekst, at det fortsat giver nye indsigter for nysgerrige læsere.

Men hvorfor har dette episke digt, som afspejler middelalderens verdensbillede, fascineret læsere i århundreder? Hvorfor har det haft så stor indflydelse på generationer af forfattere og kunstnere?

Komedien beskriver en rejse, hvor middelaldermennesket får vist vejen til frelse gennem religiøse, moralske og filosofiske sandheder. Over tid har interessen bevæget sig fra det religiøse spørgsmål om hvordan vi

3 Mesterværker i samlingen – Forår 2025 – Glyptotek AUGUSTE RODIN

opnår frelse til det eksistentielle spørgsmål om hvorfor vi er her. Men historien om, hvordan gode samfundsværdier trues af interne stridigheder, er stadig relevant.

"Midtvejs på vores vandring gennem livet
befandt jeg mig i mørke, dybe skove,
forvildet fra den vej jeg burde følge."
(Inferno, Sang 1, Meyers oversættelse, 2000)

Dantes liv – en mand fanget i politisk tumult
Dante blev født i Firenze i 1265, hvor bystaten blev styret af velhavende borgere fra de indflydelsesrige laug. På hans tid var Firenze præget af strid mellem fraktioner: den gamle adel støttede paven, mens den nye borgerstand var imod. Dante støttede borgerne og engagerede sig aktivt i politik.

I 1301 blev magten kuppet af adelen, mens Dante var på diplomatisk mission i Rom. Han blev dømt til døden in absentia og måtte leve i eksil resten af sit liv. For ham var menneskets store tragedie netop splittelsen mellem den religiøse og verdslige magt.

Den Guddommelige Komedie – opbygning og sprog
Værket er opdelt i tre dele:

Inferno (Helvede)
Purgatorio (Skærsilden)
Paradiso (Paradis)

Hver del består af 33 sange (plus én indledende), og digtet er skrevet i en særlig rimstruktur kaldet terziner: aba – bcb – cdc osv. Tallet 3 spiller en central rolle og afspejler blandt andet treenigheden.

For første gang blev et stort litterært værk skrevet på folkesproget italiensk i stedet for latin. Dante bruger sproget dynamisk: I Inferno er det rå og fyldt med eder, i Purgatorio er det mere afdæmpet, og i Paradiso er det højstemt og ophøjet. Sammen med Petrarca og Boccaccio lagde Dante grunden til det moderne italienske sprog.

En medrivende rejse
Fortælleren er Dante selv, som i påsken år 1300 befinder sig i en livskrise. Han bliver guidet af den romerske digter Vergil gennem Inferno og Purgatorio, hvorefter han i Paradiso genforenes med sin skytsengel Beatrice.

Gennem Dantes øjne oplever vi middelalderens verdensopfattelse, hvor alt har sin plads i en guddommelig orden. Helvede er opdelt i kredse, hvor syndere straffes i forhold til deres synder – jo værre synd, desto dybere i Helvede. Undervejs udtrykker Dante sin politiske harme, og flere af hans modstandere, inklusiv paven, bliver brutalt straffet i hans vision af Helvede.

3 Mesterværker i samlingen – Forår 2025 – Glyptotek AUGUSTE RODIN

Borgerne fra Calais (Les Bourgeois de Calais, 1884-1889)

Borgerne fra Calais er et berømt værk Rodin, der blev skabt i 1884-1889. Skulpturen skildrer en dramatisk og følelsesladet historisk begivenhed fra Hundredeårskrigen mellem England og Frankrig, som fandt sted i 1347.

The Burgesses of Calais blev bestilt for at mindes en begivenhed under Hundredeårskrigen. I 1347 beordrede Edward III de engelske styrker til at indtage den strategisk vigtige havn i Calais. Havnen blev belejret i elleve måneder. Da befolkningen sultede, tilbød seks borgere - de ledende borgere i byen - deres liv til gengæld for at afslutte belejringen. Edward beordrede dem derefter til at klæde sig i almindelige gevandter og gå barfodede som bodfærdige med løkker om halsen. De skulle give ham nøglerne til byen og derefter blive dræbt. Men Edwards kone, Philippa, bad om nåde af hensyn til sit ufødte barn, så kongen skiftede mening.

Historien, som var blevet fortalt i Jean Froissarts krønike fra det 14. århundrede, var velkendt i Frankrig. Den var ofte blevet repræsenteret af både franske og britiske kunstnere. De fleste, som West, fokuserede på det klimatiske møde mellem konge og borgere eller dronningens forbøn.

I 1884 besluttede byrådet i Calais at ære Eustache de Saint-Pierre, den ledende borger, med en statue. Han var en lokal helt, men bestillingen var også en reaktion på tidens politiske uro. Den nationale tillid var blevet knust af den preussiske invasion i 1870, hvor Paris faldt på trods af den korte optimisme, der blev opretholdt af en revolutionær kommune der. Det 19. århundredes ledere i Calais var ivrige efter at huske deres forfædres heltemod og minde nutidens borgere om, at hvis Frankrig havde overlevet invasion og belejring i fortiden, kunne det håndtere, hvad der end skete i nutiden.

Auguste Rodin (1840-1917) fik til opgave at skabe monumentet i januar 1885. På det tidspunkt var han en etableret, men ikke ukontroversiel billedhugger. Han var begyndt at arbejde på en opgave med at fremstille bronzedøre til Museum of Decorative Arts, nu kendt som The Gates of Hell. Til dette Calais-projekt havde

3 Mesterværker i samlingen – Forår 2025 – Glyptotek AUGUSTE RODIN

Rodin hævdede sig selv fra starten og afviste rådets foretrukne idé om en statue af én mand til fordel for at repræsentere alle seks middelalderlige borgere.

Den model, han fremstillede for at sikre sig opgaven, viste de seks figurer, der gik ud, forbundet af et reb, med Saint-Pierre i spidsen. Rodin fortsatte derefter med at ændre positurer, bevægelser og placeringen af figurerne betydeligt. Den anden model, han producerede til byrådet, var en gruppefremstilling af seks enkeltstående personer, og soklen var blevet fjernet. Da byrådet så sidstnævnte, klagede de: »Det er ikke sådan, vi forestillede os vores glørværdige borgere.«

Figurerne

Navnene på de seks borgere blev registreret i lokale krøniker. Eustache de Saint-Pierre var den første, der meldte sig frivilligt, den ældste og den mest betydningsfulde borger i gruppen. Selv om Rodin afviste ideen om at vise ham alene, er Saint-Pierre stadig fremtrædende i en central position, kendetegnet ved et tykt skæg, som overdriver de magre kindben i hans udsultede ansigt. Derudover lægger Rodin vægt på hans alder og svaghed ved at gøre ham foroverbøjet og udmattet.

Jean d'Aire, den anden frivillige, står beslutsomt og oprejst. Hans mund er anspændt, og hans arme hænger lige under vægten af nøglerne til Calais, det visuelle symbol på byens overgivelse, som han holder.

Jacques de Wissant, den tredje til at melde sig frivilligt, er en meget mere dynamisk figur. Han har sin højre arm løftet foran ansigtet og sit venstre ben strakt bagud. Hans nøgne ben, der er blottet op til låret, virker sårbart, men det fungerer også som et kompositorisk skub indad. Også han bærer en vægtig nøgle.

Pierre de Wissant, Jacques' yngre bror, er den næste, der melder sig frivilligt. Brødrene står ikke sammen. En sådan komposition giver en følelse af følelsesmæssig isolation, når Pierre kigger udad væk fra de andre figurer. Hans løftede hånd og bøjede kropsholdning skaber en indadvendt spiral, som synes at antyde smerte og tvivl. Hans blottede bryst fremhæver rebet mod hans nøgne kød.

Andrieu d'Andres' figur, som ofte blot kaldes »den grædende borger«, går et skridt videre. Hans sænkede hoved er begravet i hænderne, så man næsten ikke kan læse hans udtryk. Men det bøjede knæ og den løftede venstre fod antyder, at han måske er ved at falde under vægten af de følelser, han føler.

Endelig kigger den yngste borger, Jean de Fiennes, ud. Med begge arme udstrakte udtrykker han næsten et udtryk af forvirring.

På en måde er det meget individualiserede figurer. Deres dramatisk varierede bevægelser og udtryk er som et stillbillede fra den sidste scene i en iscenesat tragedie. På den anden side fremkalder deres enkle klæder og det gentagne motiv med rebet næsten den samme universelle figur. Det er et »hvermandsbillede«, der skal repræsentere livets faser fra ungdom til alderdom. Det gennemgår en lang række følelser: sorg, tvivl, rædsel og resignation.

Rodin lavede et stort antal forberedelser til hver af figurerne. Han arbejdede ud fra modeller, bl.a. brugte han sin egen søn, Auguste Beuret, og en kunstneren, Jean-Charles Cazin, som hævdede at være en af Eustache Saint-Pierres efterkommere. Men mændenes ansigter blev mere og mere imaginære og

3 Mesterværker i samlingen – Forår 2025 – Glyptotek AUGUSTE RODIN

generaliserede, efterhånden som processen skred frem. Den individuelle lighed var mindre vigtig end de rå, udtryksfulde følelser. Rodin udtænkte også hver figur individuelt, og den endelige gruppering blev kun langsomt samlet.

Alle figurerne var oprindeligt nøgne, som Rodin derefter »klædte på« ved at dyppe tunikaer i vådt gips og drapere dem over de nøgne kroppe. Fornemmelsen af anatomen nedenunder er stadig skarp, og der er en slående kontrast mellem de tunge, lodrette folder i draperierne, som synes at trække figurerne ned, og de nøgne arme og ben, som stadig er synlige. Tunikaerne er som ligklæder, men alligevel synes kødet at banke med synlige blodårer og sener. Det er døde mænd, der går.

Borgerne var sammensatte kreationer. Rodin tog gipsmodeller af arme, ben og torsoer og klistrede dem effektivt sammen for at skabe de endelige figurer. Andrieu d'Andres' og Jean d'Aires hoveder er identiske, selv om d'Andres' næsten er helt dækket af hans hænder. Alle figureres hænder og fødder er bevidst overdimensionerede.

Rodins måde at arbejde på illustreres bedst af den højre hånd, som han genbrugte til begge de Wissant-brødre. Hos Jacques er hånden løftet i en spørgende gestus, næsten som om han spørger Gud, hvad de laver. I figuren af Pierre holdes nøjagtig den samme hånd op foran figurens ansigt, næsten som om han er ved at lægge hovedet i sine hænder i fortvivlelse.

Rodin genbrugte positurer og fragmenter gennem hele sin karriere. Mange af figurerne i Helvedesporten blev genudstillet som individuelle værker, herunder den mest berømte, Tænkeren, som sidder og kigger ned fra toppen af porten. Han udstillede også ofte fragmentariske kropsdele. Borgernes hånd blev senere genindlemmet i et selvstændigt værk, Guds hånd.

Traditionelt har statuer af helte en idealiseret fysik i stil med klassisk skulptur. Gennem hele sin karriere forsøgte Rodin at genskabe dette ideal. Figurer som Age of Bronze bevarede en atletisk adel, men klart defineret muskulatur var blevet erstattet af en bølgende kompleksitet i overfladen, som udtrykker en større naturalisme. Folk klagede over, at Age of Bronze lignede en rigtig mand dypet i metal: Der gik rygter om, at Rodin faktisk havde støbt en levende model!

I Borgerne fra Calais blev denne naturalisme modereret af behovet for at vise det følelsesmæssige offer og den fysiske udholdenhed, der er central i fortællingen. Disse mænd havde overlevet næsten et års belejring. De var ved at dø af sult. Og de var overbeviste om, at de gik mod deres død. Det er intensiteten af disse følelser, som Rodin er fast besluttet på at kanalisere. Der er en empati, som Rodin stræber efter at skabe mellem skulpturen og beskueren.

Rodin undgår alle konventioner inden for akademisk skulptur i Burgherren. Der er intet kompositorisk fokus, intet til at guide beskueren, og i stedet er man tvunget til at gå rundt, til at tage sig tid til at se, til at se disse seks mænd som individer. De står som en gruppe, men er isolerede i deres følelser og deres egne måder at håndtere situationen på: Nogle kigger ud, andre kigger ned, og ingen af dem interagerer med hinanden.

Denne følelse af følelsesmæssig isolation gøres håndgribelig af mellemrummene mellem figurerne. Som den tyske forfatter Rainer Maria Rilke beskrev det i begyndelsen af det 20. århundrede: »Det eneste, der forenede dem, var luften, som havde et helt særligt forhold til dem.«

Alligevel værdsætter Rodin mellemrummene mellem figurerne. I gipsversionerne er øjnene endnu mere synlige som sorte huller, åbne munde, og de dybe folder i draperiet og de røde overlappende lemmer

3 Mesterværker i samlingen – Forår 2025 – Glyptotek AUGUSTE RODIN

skaber overdrevne skygger. De elegante overfladekrusninger fra Age of Bronze er blevet til riller, pletter og ar. Alt dette bidrager til en følelse af dysterhed.

En af de mest radikale afvigelser, som Rodin foretog i Burgers of Calais, var at placere figurerne stort set i jordhøjde. Traditionel heroisk skulptur gjorde brug af sokler, søjler og baser, så beskuerne bogstaveligt talt skulle kigge op til de figurer, der blev mindet. I tilfælde af grupperede figurer var en pyramidekomposition typisk, så beskuerens øje igen ville blive trukket opad mod midten, hvor den vigtigste figur ville være placeret. Her vil Rodin have os til at se direkte på de seks mænd, der står i naturlig størrelse og næsten præcis på vores niveau. I kombination med kompositionens åbenhed kunne vi også bogstaveligt talt gå rundt blandt dem. Rodin gør sine helte til almindelige mænd, men han minder også alle, der ser værket, om, at alle kan være helte.

Da værket, der nu er støbt i bronze, oprindeligt blev opstillet i Calais i 1895, blev det indhegnet og placeret på en høj piedestal mod Rodins ønske. I 1924 blev det endelig flyttet til uden for rådhuset på den lave sokkel, han havde tænkt sig.

Jacobsen bestilte en kopi af Borgerne fra Calais. Han ønskede at placere den foran Glyptoteket, men da skulpturen ankom, blev han chokeret, for i stedet for heroiske skikkelser så han udmattede, fortvivlede mænd, der vaklede af sted mod deres skæbne. Figurenes grove overflade og tunge, klodsede tøj passede ikke til Jacobsens ideal om skønhed og harmoni. Han var så utilfreds, at han først nægtede at betale Rodin, hvilket skabte en bitter strid mellem de to.

Skulpturen kostede Jacobsen 45.000 francs = ca. 300.000 danske kroner.

En 70 cm høj bronzekopi af The Thinker blev solgt på Christies i 2022 for 10,7 mio. dollars = 72 mio. danske kroner.